

— Не! Види ми еа любопытно Какъ прочее? Възможно ли е да са лъже супругътъ ми толкози, щото да мысли че нема ни единъ живъ роднина, когато е живъ единъ като васъ най близъкъ.

— Твърдъ възможно. Ето азъ днесъ, госпоже, бѣхъ съ челоуѣкъ, който много годаны оплаква баща си като умрѣлъ, но отъ вчера го намѣри здравъ и живъ.

— Да . . . но какъто и да е . . . азъ твърдъ лесно не вѣрвамъ, щото . . .

— Колкото и да не вѣрвате, госпоже, азъ ви увѣрявамъ че съмъ такъвъ, какъто вы са представихъ.

— И сега настоятелно ли искате да видите господина Хрисодактила?

— Настоятелно.

— Знае ли той че са намѣрвате тукъ въ този градъ?

— Знае; но мысля че той забравя до нѣйдѣ роднинскитѣ си обязанности.

Молнія отъ нова една мысль минх презъ ума на госпожя Хрисодактилица, която, съ престоренъ пріятель начинъ, рече:

— Да не бы да сте нѣкои отъ онѣзи сынове, които родителитѣ лесно забравятъ?

Мацко, измаменъ отъ благосклонныя и съвършенно материнскый тонъ съ който са изрекохъ тѣзи думы, отговори:

— Увы, госпоже моя! азъ съмъ неговъ сынъ. . . .

— Ты си неговъ сынъ? Ты! Аа! бездѣлникъ, размѣхъ! И смѣешъ да влѣзвашъ въ кѣщата на честны хора, щото да безчестишъ старинытѣ имъ?

— Госпоже. . .

— Еще тука ли си?

— Моля вы. . .

— Ты улично дѣте, да смѣешъ да хлопашъ вратата на честни фамиліи и да влѣзвашъ съ таквази дерзость да. . .

— Не ма правѣте, госпоже да полудявамъ и да упо-